

Chương 3

Người Nhà Mới...

Mỗi ngày trừ bỏ ăn cơm tắm rửa cùng với mấy tiếng đi ngủ, Tàn Khả Tuyên đều tu luyện nội công, có lẽ là do thể chất quá kém, cố gắng như thế cũng không thấy nội lực tăng lên bao nhiêu, ở đan điền vẫn trống rỗng, cách ngày khôi phục nội công như lúc ban đầu xa không thể chạm tới.

Cái lợi duy nhất của việc chăm chỉ tu luyện nội công trông thấy rõ, đó chính là tốc độ hồi phục những vết thương trên người cũng không tệ lắm, đáng tiếc là trên đùi bọc một lớp thạch cao quá dày khiến cho cô không có cách nào kiểm tra thương thế ra sao rồi.

Chính bởi vì cô quá mức chuyên tâm tu luyện nội công, nên đến cả việc Ôn Mỹ Hà đã ký vào đơn ly hôn và đã chuyển ra ngoài cùng với trong nhà xuất hiện thêm hai người lạ mặt cũng không hề hay biết, chỉ biết Tàn Thụ Hoa thay mới toàn bộ đồ gia dụng đã bị rách nát.

Hôm nay, Tàn Thụ Hoa gõ gõ cửa phòng của Tàn Khả Tuyên, “Tuyên Tuyên? Có rảnh không?”

Tàn Khả Tuyên đang ngồi xếp bằng ở trên sàn nhà chậm rãi giơ tay lên làm động tác thu công, đem dòng khí chạy tán loạn trong cơ thể dồn xuống đan điền, tĩnh tọa một hồi đợi cho dòng khí trong cơ thể ngừng di chuyển, mới chậm rãi mở mắt ra, “Vào đi.”

Tàn Thụ Hoa mở cửa phòng Tàn Khả Tuyên ra, nhìn thấy Tàn Khả Tuyên làm ra vẻ ngồi thiền nhập định, ông dùng ánh mắt cổ quái mà nhìn con, lần trước khi con thẳng tay đánh Ôn Mỹ Hà ngất xỉu rồi kêu ông ném ra ngoài, khiến ông một phen chấn động... Ông tử mĩ ngẫm lại, phát hiện từ mấy năm trước quan hệ với vợ tan vỡ, thì bản thân cũng không chăm lo quan tâm tốt đến con gái, giờ con trở nên máu lạnh vô tình như vậy, bản thân cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn.

Tàn Khả Tuyên liếc xéo Tàn Thụ Hoa một cái, rồi nhắm mắt lại, “Có chuyện?”

Tàn Thụ Hoa từ trong tự trách áy náy tỉnh lại, vội vàng nói: “Ừ, Tuyên Tuyên, đi, đi Khương cùng em trai con hôm nay sẽ chuyển tới, ba chỉ là muốn nói cho con biết một tiếng, à, còn có vết thương ở chân cũng nên đi bệnh viện kiểm tra một chút, xem có thể tháo bột hay chưa.”

“Biết rồi.”

Tần Thụ Hoa lúng túng cười cười, khi đang muốn nhấc chân rời đi, đột nhiên dừng một chút, do dự nói: “Đến lúc nhìn thấy dì Khương và em trai, con, ừm, con có thể đồng ý với ba đừng gây khó dễ họ quá được không?”

“Được.”

Tần Khả Tuyên trả lời quá mức dễ chịu ngược lại khiến cho Tần Thụ Hoa liên tưởng đến cái thủ đao không một chút do dự của cô (Ý nói cái thế chém cạnh tay khi Tần Khả Tuyên bỏ vào Ôn Mỹ Hà), ngay tức khắc thấp thỏm bất an, nhưng cũng không biết nói cái gì khác cho phải, “VẬY, con chuẩn bị một chút, ba dẫn con đi bệnh viện kiểm tra.”

Tần Khả Tuyên không có gì cần chuẩn bị, ngay lập tức theo Tần Thụ Hoa đi ra ngoài. Cô ngồi vào trong cái hộp sắt lớn không cần có ngựa kéo cũng có thể tự chuyển động, ngày đầu tiên khi cô đến đây thì đã nhìn thấy trên đường có rất nhiều cái hộp sắt lớn như vậy, cô vỗ vỗ chỗ ngồi, hỏi Tần Thụ Hoa đang lái xe: “Đây là cái gì?”

“Bảo Mã¹ a.”

Trong lòng Tần Khả Tuyên vô cùng chấn động, ngựa ở cái địa phương này là có dạng như vậy sao?

Hiếm khi con gái chủ động mở miệng nói chuyện với mình, Tần Thụ Hoa phần khởi giới thiệu: “Ba vừa mới mua không lâu, thích không? Sau này đi học, ba đưa con đến trường có được không?”

“Đi học?” Tần Khả Tuyên không xác định hỏi.

“Đúng vậy, lần này con bị thương phải mất một thời gian ở nhà tĩnh dưỡng, giờ con đã lên lớp 9, rất nhanh thì sẽ phải thi chuyển cấp rồi, bài vở khá căng thẳng, hôm nay đi bệnh viện xem xem có thể gỡ thạch cao không, nếu có thể, sau khi gỡ thạch cao, ngày mai vừa lúc là thứ hai, con phải đi học, thế nào? Con không muốn đi học?”

“Không phải.” Bình thường chỉ có gia đình giàu có mới có thể mời người có học thức đến dạy các thiên kim tiểu thư đọc sách học chữ, đến học đường để học chỉ có nam hài tử mà thôi, nơi này nữ hài tử không ngờ cũng có thể đến trường đi học? Hơn nữa cái thân thể này cũng đã đến tuổi cập kê rồi, không phải nên chờ xuất giá sao?

Kết quả kiểm tra lại của Tần Khả Tuyên rất tốt, bác sĩ khi đó đã đem thạch cao dỡ xuống, không có cái thứ vương vớ ấy nữa, Tần Khả Tuyên ngay lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều, ngay cả cái mùi khó ngửi trong bệnh viện kia dường như cũng không còn đặc biệt khó ngửi như trước nữa.

Từ trong bệnh viện đi ra, Tần Thụ Hoa từ trong túi tiền lấy ra một miếng sắt lớn bằng bàn tay, Tần Khả Tuyên nhìn thấy phía trên có một đồng ký hiệu, còn có thể phát sáng, bên trên còn có chút tranh ảnh biết chuyển động giống ti vi,

sau đó nhìn thấy Tàn Thụ Hoa ấn lên mấy cái nút xong rồi thì đối với miếng sắt nói chuyện, “Alô? Huệ Lâm à?”

Tiếp đó, dù rằng âm thanh rất nhỏ, nhưng Tàn Khả Tuyên vẫn nghe được, âm thanh từ bên trong miếng sắt kia phát ra, “Ừ, Anh bây giờ ở đâu? Em và Bằng Trình sắp đến nhà rồi.”

Tàn Thụ Hoa vừa nói vừa mở cửa xe ngồi vào ghế lái, có kinh nghiệm mấy lần ngồi xe Tàn Khả Tuyên cũng rất thông thạo mà ngồi vào ghế phụ, thắt dây an toàn. Tàn Thụ Hoa thấy Tàn Khả Tuyên thắt dây an toàn xong, thì đối với điện thoại nói: “Huệ Lâm, bọn anh bây giờ cũng sắp trở về rồi, gặp mặt rồi nói tiếp đi, anh cúp máy đây.”

Cả quãng đường về nhà Tàn Khả Tuyên đều lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, tỉ mỉ quan sát hoàn cảnh nơi đây.

Tàn Thụ Hoa chủ động đánh vỡ yên lặng, cười ha hả nói: “Tuyên Tuyên vết thương lành rồi, có muốn cái gì không a? Ba tặng cho con.”

Tàn Khả Tuyên nhìn nhìn xe cộ ở bên ngoài cửa sổ thủy tinh chạy qua chạy lại trên đường, “Tôi muốn một con ngựa.”

“Ngựa?” Tàn Thụ Hoa đầu đầy hắc tuyến cảm thấy bản thân mở cái đề tài này không được phù hợp lắm.

“Ừ, giống của ông.”

“Cái đó, Tuyên Tuyên à, ba không có ngựa a, con cùng ba nói rõ chút xem, tại sao lại muốn ngựa? Muốn học cưỡi ngựa?” Tàn Thụ Hoa bị kịch phát hiện sự khác biệt giữa mình và con gái không phải là một tí mà là rất lớn, cố gắng tìm hiểu lời nói khó hiểu của con gái.

Tàn Khả Tuyên cảm thấy có chút tức giận, cái hộp sắt lớn cô đang ngồi đây không phải là ngựa, vậy ông ta vừa rồi nói cái này là Bảo Mã là gạt cô à?

Tàn Thụ Hoa đánh tay lái, liếc nhìn Tàn Khả Tuyên một cái, sao lại nguy hiểm rồi, ông cảm thấy không khí trong xe đột nhiên giảm xuống mấy độ, lạnh người hắt hơi một cái, ông có chậm tiêu đi chẳng nữa cũng đã biết mình chọc giận Tàn Khả Tuyên rồi, mà vừa rồi liếc nhìn vào đôi mắt đen của Tàn Khả Tuyên ông đột nhiên thấy sồn tóc gáy, không sai, chính là sồn tóc gáy, nỗi sợ hãi đến từ đáy lòng.

Tàn Thụ Hoa nắm chặt tay lái, lắp bắp giải thích: “Nè, ba cũng không phải không đồng ý cho con học cưỡi ngựa, con nếu như thực sự thích, vậy thì học đi.”

Tàn Khả Tuyên điều chỉnh tâm tình không ổn định của bản thân xuống, đem hơi thở khát máu không cần thận để lộ ra ngoài thu hồi, tĩnh tọa một hồi, chậm rãi mở miệng nói: “Trên đường nhiều nhất là cái gì?”

“Hà? Câu đó mẹo? Nhiều nhất không phải là người sao? Không đúng, xe hơi cũng rất nhiều, nhưng mà người vẫn nhiều hơn, đáp án là cái gì a? Tuyên Tuyên?”

Thành công không bị người phát hiện, lại thu hoạch được thêm một chút tin tức, Tần Khả Tuyên tiếp tục nhìn cảnh vật bên ngoài, không quan tâm người bên cạnh.

Tần Thụ Hoa bị ngó lơ coi như không nhìn thấy phiên muộn lái xe, chỉ chốc lát thì đã về đến nhà.

Tần Khả Tuyên ngồi ở trong xe nhìn thấy hai mẹ con chờ ở cửa, nhìn thấy xe bọn họ xa xa chạy tới, người phụ nữ cười vẫy vẫy tay với bọn họ.

Tần Thụ Hoa cười nói với cô: “Đó chính là Khương Huệ Lâm dì Khương và em trai con Tần Bằng Trình, đến khi xuống xe con nhớ chào hỏi họ một chút.”

Tần Khả Tuyên lặng yên quan sát hai người kia, người phụ nữ trông có vẻ trẻ tuổi hơn Ôn Mỹ Hà, đương nhiên cũng đẹp hơn, dáng vẻ dịu dàng dàng, về phần đứa bé trai kia, khoảng chừng bảy tám tuổi, đang bĩu môi ngoảnh mặt đi chỗ khác không nhìn đến bọn họ bên này.

Tần Khả Tuyên phán đoán sơ bộ hai thành viên mới này đối với cô không thể tạo thành uy hiếp.

Sau khi từ trên xe bước xuống, người phụ nữ lập tức kéo bé trai đi tới trước mặt Tần Khả Tuyên, hướng Tần Khả Tuyên cười: “Tuyên Tuyên à, dì là dì Khương của con, đây là em trai con Tần Bằng Trình.” Sau đó giật nhẹ cánh tay Tần Bằng Trình nói: “Tiểu Trình, mau gọi chị đi.”

Tần Bằng Trình sung mặt lên quay phắt sang một bên ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Tần Khả Tuyên lấy một cái, Khương Huệ Lâm nhăn mặt lại tức giận gõ đầu nó, quát lớn nói: “Tiểu Trình! Không nghe lời mẹ đúng không? Còn nhớ rõ trước khi đến đã đồng ý với mẹ cái gì không?”

Tần Bằng Trình nhăn nhó nhí nhí, muốn nói lại nhưng không dám nói chỉ còn cách nhenh trong lòng.

Tần Khả Tuyên không có hứng thú cùng thê tử thứ hai của phụ thân và đệ đệ cùng cha khác mẹ của cái cơ thể này bồi dưỡng cảm tình, mặt cô không thay đổi lướt qua bọn họ đi vào trong phòng.

Khương Huệ Lâm vừa thấy, mắt ngay lập tức đỏ lên, nhìn theo bóng lưng Tần Khả Tuyên đã đi xa lắp bắp gọi to: “Tuyên Tuyên...”

Tần Bằng Trình thì lại đối với bóng lưng Tần Khả Tuyên le lưỡi làm mặt quỷ, đồ con gái đáng ghét!

Tần Thụ Hoa từ trong ga ra đi ra thấy thế bất đắc dĩ thở dài.

Buổi trưa khi ở trong phòng ăn ăn cơm, ngoại trừ Tần Khả Tuyên bình thản như trước, sắc mặt của ba người kia đều rất khó coi, đặc biệt là Khương Huệ Lâm, Tần Bằng Trình hung hăng cắn đuôi gà, luôn nhe răng trợn mắt với Tần Khả Tuyên, cái đứa con gái mặt than này thật làm hỏng hứng thú ăn uống của cậu.

Hai người lớn trong nhà rõ ràng khẩu vị cũng không tốt lắm, ăn được rất ít.

Tần Khả Tuyên cũng không bởi vì bọn họ mà ảnh hưởng đến khẩu vị của mình, bản thân cứ liên tục gấp thức ăn. Cái cơ thể này thực sự quá gầy, bộ ngực bằng phẳng không khác gì đàn ông, nếu không phải là cô có thể xác định bản thân là một cô gái, cô đều đã hoài nghi đây không phải con gái rồi, đều đã đến tuổi cập kê rồi mà người vẫn khô quắt như cọng giá vậy, đây thì rối loạn nghiêm trọng.

Thể chất nó như vậy đối với kế hoạch cô muốn thi hành khôi phục nội công quá bất lợi, bây giờ quan trọng nhất chính là phải bồi dưỡng cơ thể này thật tốt, giúp cô chuẩn bị cho mai sau tu luyện nội công lấy lại công phu thật chu toàn.

Vì thế, hơn phân nửa thức ăn trên bàn đều đã vào trong bụng của Tần Khả Tuyên.

Ánh mắt Tần Thụ Hoa lập tức sáng lên, cười ha hả gấp một miếng xương sườn cho Tần Khả Tuyên, nói: “Xem ra thức ăn dì con làm rất hợp khẩu vị a, sau này muốn ăn cái gì cứ việc bảo dì làm cho con.”

“Ừ.” Quả thực là, thức ăn của người phụ nữ này làm ngon hơn người phụ nữ kia rất nhiều, đã bao lâu rồi cô chưa được ăn bữa cơm nào ngon như vậy, chính cô cũng không nhớ rõ nữa. Từ khi bắt đầu làm sát thủ đến nay đều là những ngày liêm máu trên mũi đao, có thể còn sống một ngày chính là một ngày, chỉ cần không đối chết là được.

Khương Huệ Lâm cũng gật đầu theo, “Tuyên Tuyên thích ăn cái gì thì nói với dì một tiếng, dì sẽ làm cho con ăn ha.”

Tần Bằng Trình bị hai người lớn bỏ qua một bên tức giận quăng cái đuôi gà còn chưa gặm xong lên bàn rồi chạy đi, Khương Huệ Lâm lo lắng liếc nhìn Tần Thụ Hoa, “Em đi nói chuyện với con một chút, hai người ăn trước đi.” Bà bỏ đĩa xuống chạy theo Tần Bằng Trình.

Tần Khả Tuyên ăn nốt miếng cơm cuối cùng trong bát rồi đứng lên, “Tôi ăn no rồi.” Rồi xoay người trở về phòng.

Tần Thụ Hoa nhìn bàn ăn vắng vẻ chỉ còn lại một mình mình, thở dài một tiếng.

Tần Khả Tuyên đang ở trong phòng nhập định nghĩ ngợi thính tai nghe được có người đang đến gần phòng của cô, chừng một lát thì đã có người dừng lại ở trước cửa phòng cô, ở đó đi lại một lúc thì bỏ đi.

Tần Khả Tuyên tiếp tục nhập định, ngồi nhập định một lúc thì đã qua gần nửa ngày.

Cho đến khi phải ăn cơm tối, cô mới mở cửa đi ra ngoài, khi cô đang mở cửa ra thì trong nháy mắt nhìn thấy một dáng người nhỏ bé trốn nhanh vào góc tường, cô nhìn xuống mặt đất, có mấy cái kim nằm đó, có vẻ như cô vẫn còn đánh giá cao thủ đoạn ám toán của cái tên nhóc ấy.

Chú thích:

1. BMW - Trung Quốc hay lấy từ tiếng Trung để thay thế cho tiếng anh.